

Старий король

Юрій Тарнавський

На троні
зі своїх костей,
що скриплять,
і з власної
розхитаної
тіні
він сидить
у короні
з мух
на лисій
голові,
і сльози
з вапна
та синьої
фарби
течуть
по його
щоках.
Замість берла,
він тримає
свій вказівний
палець,
замість держави,
чашку
свого холодного
коліна.
Він одягнений
тільки в голі
стіни,
взутий
тільки
в запилені
долівки!
Він панує
тільки над бактеріями
у своїм роті,
наводить

ляк
тільки у власнім
серці!

Які страшні
думки
він думає!
Як далеко
він зайшов
від свого початку
і кохання!